

Da, mama

Pridobljeno iz Wikivira, dne 12/16/18

Da, mama
Maks H.

Izdano: *Slovenski narod* 4. februar 1903 (36/27), 1

Viri: [dLib 27](#)

To delo je v **javni lasti**, ker so avtorske pravice potekle.

Dovoljenje: Po [Zakonu o avtorskih in sorodnih pravicah](#) (59. člen) trajajo avtorske pravice še 70 let po avtorjevi smrti.

Za anonimna in psevdonimna dela (kadar ni mogoče nedvoumno ugotoviti avtorja) trajajo 70 let po zakoniti objavi dela (61. člen).

Izvozi v formatu:

[epub](#)

[mobi](#)

[pdf](#)

[rtf](#)

[txt](#)

Pridi sem, Alice! — Pridi vendar! — Nič nimam zoper to, če delaš družbo mali sestrici, kadar se igra s punčkami, a ti greš predaleč, da se celo sama igraš. Stara si že osemnajst let, in čas otročjih igráč je minul za vselej; mlada deklica pa mora imeti resnejše misli, da, resnejše misli, in da nisi ti zaostala za svojimi vrstnicami, bi gotovo vedela, kaj da mislim. Ali si že kaj mislila o tem, kaj bo v prihodnje iz tebe?

»Da, mama!«

To me veseli, ker sem se že bala, da te bom morala siloma potegniti iz otročjih kril. Zravnaj se enkrat pokoncu in se postavi pred zrcalo! Sicer bi želela, da se pogledaš večkrat v zrcalo. Kot mlada deklica, ki ni ravno grda, zanemarjaš ti preveč to hišno opravo. Zmerna gizdavost je mati vseh ženskih Čednosti. A naj ti povem, kar sem hotela! Pravzaprav ne vem, kako bi začela, no vse jedno, ali si že mislila kdaj na to, da bi se že lahko kmalu omožila?

»Da, mama!«

No dobro, menila sem že, da si bolj kočljiva, kar pa ni primerno za današnji čas. Danes ne gredo več matere za hčere na lov za moškimi, — ali pa vsaj v jako redkih slučajih — danes morajo hčere same zase skrbeti, čvrsto se okleniti. Če se jim nudi prilika, ki mora biti seveda ugodna. Vpoštevala sem tvoje otročje navade in neizkušenost, ter sem se zato mesto tebe ozrla naokrog — a žal, da nisem našla nič primernega, dokler mi ni prišla srečna ideja, na katero sem lahko kot mati ponosna. Poznaš gospoda Hrastnika?

»Da, mama!«

No torej, gospod Hrastnik bi bil zet po mojem okusu, soliden mladenič, in ima dobro službo. In jaz ti hočem nekaj reči, dete; opazovala sem ga, kadar je govoril s teboj. Laskati si smem, da sem dobra opazovalka, in on goji zate gotovo nekoliko nagnjenosti. Zdaj velja, to iskrico še bolj razvnetiti. Torej poslušaj: ako išče tvojega pogleda, se mu ne smeš plaho izogibati. Glej mu drzno v oči, to se pravi, ne drzno, temveč nežno in prisrčno; ali, Alice, ti se smeješ tako čudno, si li morebiti že zmenjavala takšne poglede z gospodom

Hrastnikom?

»Da, mama!«

Ne povešaj oči, dete, to je napačna sramežljivost. Takšne porednosti ne zvišujejo le sladkosti življenja, temveč so tudi potrebne, da dosežemo svoj namen, ki ga moramo me žene vedno imeti pred očmi, namen da ustanovimo rodbino. Niti najmanj nisem huda nate, da si to začela, ker tudi to je točka, pri kateri je začetek najtežji. Ali če Martin Hrastnik ni zaspane, in to on ni, moje poznavanje ljudi me pusti redko na cedilu, potem bo kmalu skušal svoje nagnjenje razločnejše ti pokazati. Tako bi na primer skrivoma te prijel za roko in jo stisnil. Dostojnost zahteva, da mu jo umakneš, vsaj prvi čas. Pozneje smeš — ali dete, ti me niti ne poslušáš? Tako pametna vendar še nisi, da ne bi bila potrebna mojih naukov! Ali sta si, neumna goska, morebiti že stiskala roki na ta način z gospodom Hrastnikom?«

»Da, mama!«

Ti me strašiš, Alice! Torej res — res? Ali ne, saj si lahko mislim, kako je to bilo. Dobri Hrastnik je bil malo drzen, morda drznejši, kot se to spodobi gospodu iz višjih krogov — in ti si bila iz samega spoštovanja tiha, morda si se celo smehljala v svoji naivnosti, — a to je sedaj vse jedno, držimo se golih dejstev, in povedati ti moram odkrito — hm, da mi ni popolnoma neprijetno, da si že prišla do tega. In zdaj pride zadnje — ali predzadnje — ali — ne glej me vendar tako neumno, Alice, ti me vso zmedeš, — čez nekaj tednov te bom torej vprašala: Ali te je poljubil.

»Da, mama!«

Nema sem od presenečenja, gotovo nimam besed! No, naj bo, — saj ni potrebno, da bi brž tako žalostno jokala. To gotovo ni prav od tebe, da tako za mojim hrbtom, — a zakaj bi ti ne odpustila, če bode slednjič vse dobro. Neko prav dobro prijateljico imam, ko je bila mlada, je storila ravno tako kot ti — pravzaprav še hujše, a vse se je skončalo dobro — Bog v nebesih, le zakaj tako ihtiš, da se Bog usmili — Alice, Alice, saj ti ničesar ne očitam, — pst, pst! Bodi vendar tiho, Liza prihaja — in ta ima povsod oči in ušesa.

Hišinja prinese vizitko: Mati prečita iznenadena naslov, se oddalji in se vrne čez pol ure.

No, misli si Alice, kdo je tu? Martin Hrastnik! Ravnokar je zaprosil za tvojo roko. Alice se oklene viharno matere okrog vrata.

»O Bog, mama, saj je bil že tudi zadnji čas«

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Ekrystufek
- Rocket000
- Boris23
- PatríciaR
- AzaToth
- Bromskloss
- Bender235
- Tene~commonswiki
- KABALINI

-
1. ↑ <http://wikisource.org>
 2. ↑ <http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0>
 3. ↑ <http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html>
 4. ↑ <http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium>